

פלג, כהן, דויטש, מוסקוביץ עורכי דין
Peleg, Cohen, Deutch, Moskowitz Adv.

איתי כהן, עיד (דוח)
רחנית פלג, עיד
אורי דויטש, עיד
עדי מוסקוביץ, עיד (כלכלן)
דוד שמענוב, עיד
תמי הירשנברגר, עיד
שלומי אבני, עיד
אסף גורה, עיד (כלכלן)
ליאור הנדן, עיד (כלכלן)
ורד כהן, עיד
אלדד פרקש, עיד
ערן פלסר, עיד
איטל אופיר, עיד

30 נובמבר 2010
סימוכין: G47942

לכבוד
הגב' טובה
פנקס התובענות הייצוגיות
הנהלת בתי המשפט
הרשות השופטת
ירושלים

באמצעות דואר אלקטרוני
tovanot@court.gov.il

ג.ג.

הנדון: ת"צ 53280-11-10 הרטמן נ' מועצה מקומית אזור

בהתאם לסעיף 6(א) לחוק תובענות ייצוגיות ותקנה 3(ב) לתקנות שמכותו, ובהתאם להודעת מנהל בתי המשפט מיום 12.3.07, להלן פרטי התובענה הייצוגית המצ"ב והמהווה חלק בלתי נפרד ממכתב זה, וזאת לצורך רישום בפנקס התובענות הייצוגיות:

1. ת"צ (מרכז) 53280-11-10 הרטמן נ' מועצה מקומית אזור, הוגשה ביום 28.11.10 לבית המשפט המחוזי מרכז (בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים);
 - 1.1. **המבקש** - יהודה הרטמן;
 - 1.2. **הקבוצה** - כל תושבי המועצה המקומית אזור ששילמו תשלום ארנונה כללית למגורים לפי תעריפי קוד נכס למגורים 111 (וילות) או 112 (בניה רוויה), ב-24 החודשים שקדמו להגשת התובענה;
 - 1.3. **המשיבה** - המועצה המקומית אזור;
 - 1.4. **ב"כ המבקש** - עו"ד דוד שמענוב - פלג, כהן, דויטש, מוסקוביץ, עורכי-דין; עו"ד עינת טובול - משרד עוה"ד שמואל מישוק ו/או עינת טובול;
 - 1.5. **השאלה המשפטית העיקרית המשותפת** - האם תשלום ארנונה למגורים לפי תעריפי קוד נכס למגורים 111 (וילות) או 112 (בניה רוויה) נגבה כדין או שלא כדין ע"י המועצה המקומית אזור;
 - 1.6. **עילות עקריות** - עשיית עושר, חריגה מסמכות, הפרת חובה חקוקה, התרשלות, הפרת חובת תום לב, עילות מתחום המשפט המנהלי;
 - 1.7. **סעד עיקרי** - לחייב את המועצה להשיב לכל חברי הקבוצה את כל הסכומים שנגבו מהם בתקופת התביעה בגין גביית היתר מעבר לקבוע בחוק בצרוף הפרשי ריבית והצמדה לפי חוק רשויות המקומיות (ריבית והפרשי הצמדה על תשלומי חובה), תש"ס-1980 וכן להצהיר כי המועצה אינה רשאית להמשיך ולחייב את חברי הקבוצה בהתאם לתעריפי הארנונה לסוגי הנכסים 111 ו-112 שעה שאלו נשענים על תעריפי 2007 השגויים;
2. נשמח לעמוד לרשותכם בכל שאלה או הבהרה הנחוצה.

במכוון רב,
ערן פלסר, עו"ד

בית המשפט המחוזי מרכז

28 נובמבר 2010

ח"צ 53280-11-10 הרטמן נ' מועצה
מקומית אזור

אישור פתיחת תיק

مصادقة على تسجيل قضية

ניתן אישור כי ביום (נُصادق بهذا بأنه في يوم) 28 נובמבר 2010 בשעה (الساعة) 13:11 נפתח בבית משפט זה (سجلت في المحكمة قضية تحمل الرقم) ח"צ 53280-11-10 הרטמן נ' מועצה מקומית אזור.

יש להמציא את כתב הטענות הפותח לבעלי הדין שכנגד, בתוך 5 ימים, בדואר רשום עם אישור מסירה, אלא אם כן הורה בית המשפט אחרת.
عليك تسليم لائحة الادعاء للطرف الآخر خلال 5 ايام بالبريد المُسجل مع وصل تبليغ إلا إذا أمرت المحكمة غير ذلك.

פסקי דין והחלטות מתפרסמים באתר האינטרנט של מערכת בתי המשפט בכתובת www.court.gov.il

בית המשפט המחוזי מרכז

28/11/2010

ת"צ 53280-11-10 הרטמן נ' מועצה
מקומית אזור

1 מספר בקשה (رقم الطلب):

אישור על פתיחת בקשה
مُصادقة على تسجيل طلب

ניתן אישור כי ביום (نُصادق بهذا أنه في يوم) 28 נובמבר 2010 בשעה (بالساعة) 13:15 הוגשה בקשה מסוג (قَدَم طلب من نوع): אישור תובענה כתובענה ייצוגית בקשה של תובע 1 אישור תובענה כתובענה ייצוגית בחיק (بقضية) ת"צ 53280-11-10 הרטמן נ' מועצה מקומית אזור.

מספר הבקשה הוא (رقم الطلب هو): 1.

בכל פנייה לבית המשפט בנוגע לבקשה זו, יש לציין את מספר הבקשה.
كل مراجعة للمحكمة المتعلقة في الطلب عليك أن تذكر رقم الطلب.

**בבית משפט המחוזי מרכז
בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים**

ת.מ. 10 /
מל. 10-11-0805

בית המשפט המחוזי מרכז

28-11-2010

התקבל 38

יהודה הרטמן, ת.ז. 049639230

המבקש:

ע"י ב"כ עוה"ד רונית פלג ו/או איתי כהן
ו/או אורי דויטש ו/או עדי מוסקוביץ ו/או
דוד שמעונוב ו/או ערן פלסר ו/או
תמי הירשנברגר ו/או שלומי אבני ו/או ליאור הנדין
ו/או ורד כהן ו/או אסף גורה ו/או אלדד פרקש ו/או איטל אופיר

מדרך מנחם בגין 52, תל אביב
טל. 03-6372500 פקס. 03-6372520

וע"י ב"כ עו"ד שמואל מישוק ו/או עינת טובול
מרחוב חיים משה שפירא 22, אשדוד
טל': 08-8650750 ; פקס : 08-8650720

- נ ג ד -

המועצה המקומית אזור מ.ר. 500205653

המשיבה:

רח' יצחק שדה 18, אזור
טל': 03-5560088, פקס : 03-5594066

בקשה לאישור תובענה כייצוגית

[לפי סעיף 11 לתוספת השנייה לחוק תובענות ייצוגיות, תשס"ו – 2006]

בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת כדלהלן:

(א) לאשר את הגשת התביעה המצורפת כייצוגית, מכוח סמכותו הקבועה בס"ק 8 (א) לחוק תובענות ייצוגיות, התשס"ו - 2006 [להלן - "חוק התובענות"]. כתב התביעה ובקשה זו ביחד יכוננו להלן: "התובענה".

העתק כתב התביעה מצורף ומסומן במלים: "כתב התביעה".

(ב) לקבוע כי הקבוצה, בשמה מוגשת התובענה על-ידי המבקש [להלן - "הקבוצה המיוצגת" או "הקבוצה"], תכלול את כל תושבי המועצה המקומית אזור ששילמו למשיבה תשלום ארנונה כללית למגורים לפי תעריפי קוד נכס למגורים: 111 (וילות) או 112 (בנייה רוויה), ב- 24 החודשים שקדמו להגשת התובענה [להלן - "תקופת התביעה"]. או בחלק ממנה.

(ג) בקליפת אגוז, בשנת 2007 המשיבה העלתה את הארנונה למגורים, עבור סוגי הנכסים 111 ו-112 בשיעור של 7.86%, וזאת במקום בשיעור של 2.73% שהותר לה בשנה זו עפ"י דין. העלאה חריגה ובלתי חוקית זו בשיעור של 5% "השתרשה" ונכללה פעם אחר פעם כבסיס להעלאות התעריף בשנים העוקבות.

(ד) לקבוע כי עילות התובענה הן כדלהלן:

1. עילות תביעה מדיני עשיית עושר ולא במשפט ;
 2. גביית תשלומי חובה בניגוד לחוק או בחריגה מסמכות ;
 3. עילות מתחום הפרת חובת תום הלב הכללית ;
 4. עילות מתחום המשפטי המנהלי ;
 5. עילות תביעה נזיקיות על-פי פקודת הנזיקין [נוסח חדש] ;
- (ה) לקבוע כי התובענה הייצוגית מעוררת שאלות מהותיות של עובדה ומשפט, המשותפות לקבוצה כולה: עוולות ומעשים שלא כדין שביצעה המשיבה כלפי חברי הקבוצה בשנת 2007 וכפועל יוצא מכך, גם בשנים שבאו אחריה בהיותן מושתתות על תעריפי 2007
- (ו) לקבוע כי הסעדים המבוקשים הם סעד הצהרתי וסעד כספי, כמפורט להלן:

סעד הצהרתי

בית המשפט הנכבד מתבקש להצהיר ולקבוע כי המשיבה [להלן גם - "המועצה"] אינה רשאית להמשיך ולחייב את חברי הקבוצה בהתאם לתעריפי הארנונה לסוגי הנכסים 111 ו-112, שעה שאלו נשענים על תעריפי 2007 השגויים.

כספי

לחייב את המשיבה להשיב לכל חברי הקבוצה את כל הסכומים שנגבו מהם בתקופת התביעה בגין גביית היתר, מעבר לקבוע בחוק, בצרוף הפרשי ריבית והצמדה לפי חוק הרשויות המקומיות (ריבית והפרשי הצמדה על תשלומי חובה), תש"ס-1980 (להלן – "חוק ריבית רשויות"), מיום התשלום ועד ליום ההשבה ובהתאם לעקרונות המפורטים בבקשה זו ובכתב התביעה המצורף לה.

למען הסר ספק, זכות ההשבה כפופה לזכותה של המועצה לקזז כל יתרת חוב הרשומה בספריה לחובת מי מחברי הקבוצה, וכל חבר בקבוצה החולק על סכום הקיזוז כאמור יהא רשאי להגיש בעניין זה תובענה לבית המשפט המוסמך ;

- (ז) ליתן כל סעד אחר ו/או נוסף כפי שימצא בית המשפט לנכון ולצודק בנסיבות העניין ;
- (ח) להורות כי ההחלטה בבקשה זו ונוסחה יפורסמו בהתאם לקבוע בחוק התובענות ;
- (ט) לקבוע את שכר טרחתם של המבקש/התובעת הייצוגית ועורכי דינה, בערכאה זו ;
- (י) ליתן הוראות נוספות בדבר הדיון בתובענה כפי שימצא בית המשפט הנכבד לנכון ;
- (יא) להתיר למבקש ולחברי הקבוצה לפצל את סעדיהם, אם יינתן סעד הצהרתי בלבד ;

ואלה נימוקי הבקשה:

1. כל הנטען בבקשה זו הינו במצטבר ו/או לחילופין, הכל לפי הדבק הדברים והקשרם.
2. המספרים בצד הנספחים או אסמכתאות הינם מספרם כנספת לבקשה זו.
3. ההדגשות אינן במקור, אלא אם צוין אחרת במפורש.

א. הצדדים

4. המבקש הינו תושב המועצה המקומית אזור, המחזיק בבית צמוד קרקע למגורים ברחוב ירושלים 90 באזור, בשטח של 231 מ"ר (עד שנת 2009 חויב לפי 209 מ"ר), הידוע כגוש 6026 מס' נכס פיזי 5085200 (להלן – "הנכס").
5. המבקש שילם בשנים 2009 ו-2010 ארנונה שנתית נומינלית בסך של 9,062.7 ש"ח ו-10,530 ש"ח בהתאמה (חויב 2010 כולל 3% העלאה חריגה שאושרה).
מצ"ב העתקי החיובים השנתיים לשנים הנ"ל, **נספחים 1, 2 ו-3**.
6. מתוך סך הסכומים הנ"ל, הסכום שנובע מההעלאה החריגה שלא אושרה בשנת 2007, בשיעור 5%, מסתכם ל-918 ש"ח נומינלית.
7. המשיבה היא רשות מקומית בהתאם לפקודת המועצות המקומיות [נוסח חדש] [להלן – "פקודת המועצות המקומיות"].

ב. טענות המבקש

(1) תמצית התביעה

8. המבקש יטען, כי החל משנת 2007 גבתה ממנו המועצה כספים בניגוד לדין ובחריגה מחוקי ההסדרים במשק המדינה, ועל כן שומה על המועצה להשיב לו כספים על-פי הדין והחלכה הפסוקה.
9. בנסיבות אלה מן הדין להשיב לקבוצה את חיובי היתר שנגבו בניגוד לחוק, בתקופת התביעה המרבית שנקבעה בסעיף 21 לחוק התובענות, כמו גם להפסיק את הגביה הבלתי-חוקית לאלתר.

(2) חיקוקי ההקפאה – רקע כללי

10. מאז שנת הכספים 1986/87 נשללה סמכותן של הרשויות המקומיות לקבוע בעצמן את שיעור עדכון הארנונה מדי שנה. ביסוד העברת הסמכויות לשלטון המרכזי עמד הקשר הישיר בין מדד המחירים לצרכן לבין תעריפי הארנונה.
11. עד שנת 1992 חוקקו הוראות שונות שמשמעותן עלייה מבוקרת בתעריפי הארנונה, בדרך כלל בשיעור עליית המדד. בשנת 1992 חוקק חוק הסדרים במשק המדינה (תיקוני חקיקה להשגת יעדי התקציב), התשנ"ג-1992, אשר קבע כי מעתה ואילך יוסדר עדכון הארנונה הכללית מדי שנה בתקנות שיתקינו שרי הפנים והאוצר באישור ועדת הכספים של הכנסת.

12. מאז שנת 1993, מתפרסמות מכותו של חוק ההסדרים במשק המדינה (תיקוני חקיקה להשגת יעדי התקציב) התשנ"ג – 1992, תקנות המסדירות את שיעור עליית הארנונה ואת שיעורי המינימום והמקסימום של תעריפיה בכל שנת כספים. בשנים האחרונות הדבר נעשה כעדכון של תקנות ההסדרים משנת 2000 במסגרת חוק ההסדרים של כל שנת תקציב (לחקיקים אלה יקרא להלן - "דיני ההקפאה" או "חקיקת ההקפאה"; כאשר בשנת 2007 הותקנו תקנות הסדרים במשק המדינה (ארנונה כללית ברשויות המקומיות), התשס"ז-2007 אשר ממשיכות במדיניות כאמור לעיל. לתקנות שפורסמו מדי שנה מאז שנת 1993 יקרא להלן - "תקנות ההסדרים".

את מטרות דיני ההקפאה מיטיבה לבטא הצעת חוק הסדרים במשק המדינה (תיקוני חקיקה להשגת יעדי התקציב), התשנ"ג – 1992 (ה"ח 2143, תשנ"ג, עמ' 2):

"לפני שנת 1987 נהגו הרשויות המקומיות להעלות את תעריפי הארנונה בשיעורים ריאליים, כדי להגדיל את הכנסותיהן. לעומת זאת, נתנו הרשויות המקומיות הנחות בארנונה למגורים בשיעורים ניכרים ושלא בהתאם להנחיות משרד הפנים. למצב זה היו כמה השלכות שליליות: שינויים ריאליים בתעריפי הארנונה משפיעים באופן ישיר על מדד המחירים לצרכן; העלאה ריאלית של שיעורי הארנונה פוגעת ברווחיות המגזר היצרני..."

13. בשורה של פסקי דין שיצאו מלפני בית המשפט העליון, יוחסה חשיבות ראשונה במעלה לחקיקת ההקפאה. לענין זה ראה את בג"ץ 4225/95 לקסן (ישראל) בע"מ נ' עיריית אילת עליון כד נא, 389 וכן רע"א 3784/00 שקם נגד מועצת עיריית חיפה פ"ד נו (2) 481,484, ע"א 2765/98 איגוד ערים אילון נ' מועצה אזורית מודיעין, נג (4) 78, עע"מ 3874/02 עיריית חדרה נ' חברת שיקרצ'י תעשיות (1995) בע"מ, עע"מ 980/04 מועצה אזורית חבל יבנה נ' אשדוד בונדד בע"מ.

14. משחוקקו דיני ההקפאה כאמור, אין הרשות המקומית יכולה לחרוג בהעלאת הארנונה מעבר לקבוע בהם. האיסור משתרע הן לגבי העלאתו של התעריף גופו, הן בעקיפין בדרך של ביטול מדרגות חיוב והן בדרך של "שדרוג" הנכס בקביעת הסיווג והאזור אליו הוא משויך.

15. כל הדרכים לעקיפת תכליתם של חוקי ההקפאה נחסמו בחוק או בפסיקת בתי המשפט.

16. החובה לפעול בהתאם לחוקי ההקפאה היא חובה מתחדשת, שתלה בכל שנה בה מוטלת על-ידי הרשות המקומית ארנונה. בכל שנה חייבת הרשות המקומית לחשב מחדש את הסכום שהגיע כדין בשנה הקודמת ולבצע עדכון. על מנת לעשות כן נדרשת הרשות המקומית ליטול את תעריף הארנונה לשנת 1985 (תעריף הבסיס) ולעדכנו לפי הכללים שנקבעו מאז.

(ב) בסיס החיוב בשנת 2006

17. בשנת 2006 אושרה למועצה המקומית אזור העלאת חריגה בארנונה לנכסים המתוארים כסוג נכס 111, 112, בשיעור של 1.86% מעבר ובנוסף לשיעור ההעלאת שהותר כדין, ששיעורו 3.08%. יוצא, אפוא, שבשנת 2006 הועלתה הארנונה בשיעור של 5% $(1.05 = 1.0186 * 1.0308)$.

מצ"ב האישור החריג לשנת 2006, שניתן ב-5.11.06, כנספח 4.

18. **בשנת 2007** אושרה עפ"י חוק העלאה של הארנונה בשיעור של 2.73%. הא ותו לא. לא נתקבל אישור שרים להעלאה חריגה בשנה זו וככל שידוע למבקש, אף לא הוגשה בקשה כזו לשרים.
19. ב-12.8.10 פנה המבקש למועצה במכתב המציג את טענת החריגה מהקפאות שתלה בשנת 2007, ובו מבקש השבת הכספים שנגבו ממנו ביתר תוך חריגה מסמכות.
20. מצ"ב מכתב המבקש מיום 9.8.10, **כנספח 5**.
21. ב-18.10.10 נתקבלה תשובתו של ב"כ המועצה, לפיה בשנת 2007 הועלתה הארנונה בשיעור 2.73% בלבד, תוך מתן הסבר על האישור החריג לשנת 2006 בשיעור 1.86% - עובדה הידועה למבקש ואיננה שנויה במחלוקת:

"ראשית, הריני לציין, כי בדיקתך אינה נכונה ומדוייקת. שנית, אציין, כי תעריף הארנונה בשנת 2007 הועלה בתוספת של 2.73% בלבד וזאת על פי חוק ההסדרים, ולא כטענתך כאילו תעריף הארנונה לשנה זו הועלה בתוספת של 7.86%"

מצ"ב מכתב המועצה שנתקבל ב-18.10.10 ונושא תאריך 30.8.10, **כנספח 6**.

(5ב) חיוב היתר בגין השנים 2009 ו-2010

22. הטבלה הבאה מציגה את חריגת ההקפאות שתלה בשנת 2007 ונגררת עד היום:

% העלאה בפועל	תעריפים חוקיים		% העלאה חוקי	תעריפי הצו		שנה
	עד 120 מ"ר	מעל 120 מ"ר		עד 120 מ"ר	מעל 120 מ"ר	
			0%	38.27	35.40	2005
5.00%	5.00%	40.15	5.00%	40.18	37.17	2006
7.86%	7.83%	41.24	2.73%	43.34	40.08	2007
0.00%	0.00%	41.24	0.00%	43.34	40.08	2008
4.57%	4.57%	43.13	4.57%	45.32	41.91	2009
4.68%	4.67%	45.15	4.68%	47.44	43.87	*2010

*תעריפי 2010 כוללים שיעור העלאה חריגה של 3% מעבר ל-1.63% שאושר עפ"י דין.

העתקים של העמודים הרלוונטיים מתוך צווי המיסים של העירייה לשנות הכספים 2005, 2007-2010 מצורפים לבקשה זו ומסומנים **כנספחים 7-11** (צו ארנונה לשנת 2006 לא פורסם בספר צווי הארנונה ברשויות המקומיות לשנת 2006).

העתק של הוראת שעה לשנת 2006 מתוך חוק ההסדרים במשק המדינה (תיקוני חקיקה להשגת יעדי התקציב והמדיניות הכלכלית לשנת הכספים 2006), התשס"ו-2006 המעיד על שיעור העלאה חוקי של 3.08% לשנת 2006 מצ"ב **כנספח 12**.

העתק מתוך חוזר מנכ"ל לשנת 2007 המורה על שיעור העדכון לשנה זו בשיעור 2.73% מצ"ב **כנספח 13**.

23. סכום ההשבה למבקש בגין שנות התביעה עומד ע"ש של 917 ש"ח נומינלית, כלהלן:

שנה	שטח במ"ר	תעריף לפיו חויב בפועל (ממוצע משוקלל)	תעריף חוקי (ממוצע משוקלל)	הפרש התעריפים	חיוב היתר בש"ח (נומינלי)
2009	209	43.36	41.33	2.03	424
2010	231	45.59	43.45	2.14	494
סה"כ					918

24. נעמוד על כך שהסכום הנ"ל בתוספת הפרשי הצמדה וריבית למועד הגשת התביעה עומד על הסך של- 1,036 ש"ח.

ג. סכום ההשבה לקבוצה

25. להלן הערכת סכום התביעה דרך האומדנא:

בהתאם לנתונים המפורסמים בפרופיל המועצות המקומיות באתר הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה לשנת 2008 (פרסום מס' 1414), סך השטח למגורים בשנה זו עמד על 388,000 מ"ר, כאשר סך חיוב הארנונה בגינו עמד על 15,463,000 ש"ח. התעריף הממוצע למגורים הינו המנה בין סך החיוב לסך כל השטח, והוא עומד על 39.85 ש"ח למ"ר. תעריף המגורים בצו הארנונה לשנת 2008 לסוג נכסים 111 ו-112 עמד על 40.08 ש"ח למ"ר לדירות ווילות ששטחן עד 120 מ"ר – מאוד קרוב לתעריף הממוצע הנ"ל. מה שמעיד כי רובם המכריע של נכסי המגורים במועצה (99% מהווים יחידות דיור בבנייה רוויה ויחידות צמודות קרקע $(99.4\% = 39.85/40.08 * 100)$).

מכפלת 99% מהשטח למגורים בהפרש התעריפים הנ"ל (לשנת 2009) נותן חיוב יתר של 779,764 ש"ח $(779,764 = 2.03 * 388,000 * 0.99)$ לשנת 2009.

בגין השנתיים עומדת גביית היתר על כ-1.6 מיליון ש"ח (נומינלית, ללא הפרשי הצמדה וריבית).

מצ"ב כנספח 14 פרופיל המועצה לשנת 2008 מתוך אתר הלמ"ס.

ד. העילות המשפטיות

26. בחלק זה יפורטו עילות התביעה כנגד המועצה, המבוססות על דברי חקיקה שונים. עילות התביעה נובעות כולן מהעובדה שהמועצה גבתה מהמבקש ומחברי הקבוצה ארנונה ביתר שלא כדין ובחוסר סמכות.

ד(1) עילות תביעה מדיני עשיית עושר ולא במשפט

27. כמתואר בבקשה זו על נספחיה, המועצה קיבלה, שלא על פי זכות שבדין, כסף מהמבקש ומחברי הקבוצה.

28. המועצה חייבת להשיב למבקש ולקבוצה את כל הכספים, אשר שולמו ביתר מכוח סעיף 1(א) לחוק עשיית עושר ולא במשפט התשל"ט-1979 [להלן – "חוק עשיית עושר"].

29. לעניין זה יודגש, כי המועצה אינה פטורה מהשבה לפי סעיף 2 לחוק האמור, שכן למבקש ולקבוצה נגרם חסרון כיס וההשבה היא צודקת, מוסרית ואפילו מתחייבת, כשמדובר ברשות ציבורית, האמורה להקפיד על ניהול תקין ומקצועי של ענייניה ולא לגבות כספים מהציבור בתחבולות ואולי בתקווה שגם אם יתגלה הדבר, תוכל להשאיר בכיסה את הסכומים שגבתה ביתר.

30. רשות מקומית ממונה גם על חינוך הציבור. השבת כספים שנגבו ביתר היא עניין מתוך. יש בכך משום הגברת אמון הציבור ברשויות השלטון. אזרח היודע כי כספו יושב לו אם נגבה ביתר, ישלם בקלות רבה יותר את המס הנדרש ממנו, על מנת לקיים פעילות סדירה ותקינה של מוסדות הציבור. למעשה, אמונה זו היא שהביאה לכך שמאות אלפי אזרחים שילמו את חיובי היתר מבלי לשאול שאלות ולחקור דבר חוקיות התעריפים הנדרשים מהם.

אמר על כך כב' השופט קלינג בת.א. 1690/01 משה רונן נגד עיריית בת-ים [להלן – "הלכת רונן"] כשהוא מצטט מדבריו של פרופ' פרידמן בספרו "דיני עשיית עושר ולא במשפט" [מהדורה שנייה בעמ' 877], אשר ראוי להביאם כלשונם:

"קשה לקבל את הגישה הכוללנית שלפיה צריכה הזכות להשבה להישלל מחמת ש"אין האזרח יכול לשבת בחיבוק ידיים..." השאלה המכרעת היא אם טעה האזרח ושילם מתוך שהאמין שהדין מחייב אותו להיענות לדרישת התשלום. אם כך הדבר, אין סיבה לשלול זכותו להשבה בטענה שהיה עליו לפנות לבית המשפט, וכי מדוע יעשה זאת שעה שהוא מאמין (בטעות) שהדרישה בדין יסודה?

גם העובדה, כשלעצמה, שהטעות נוגעת למספר רב של בני אדם, איננה צריכה לשמש מכשול להשבה. מדובר בגביית כספים שלא כדין, שנעשתה על ידי רשות ציבורית, המצווה להקפיד על רמת התנהגות גבוהה ועל כך שגביית המס תעשה בצורה הוגנת ונאותה... הדעת נותנת כי אזרח המקבל דרישת תשלום מן השלטון, רשאי להניח כי הדרישה מבוססת על אדני החוק.

שלילת זכות ההשבה במקרה תשלום מס שאיננו מגיע, משמעותה שמוטל על האזרח לבדוק כל דרישת תשלום המופנית אליו מצד השלטון. בדיקה כזו עשויה לחייב קבלת יעוץ משפטי ובמקרים רבים תהיה כרוכה בהוצאות. ספק אם ניתן להצדיק מדיניות משפטית הקובעת עקרון כזה. נראה שגם מנקודת ראותן של הרשויות יש לחתור למצב שבו יחוש האזרח שהשלטון נוהג עימו ביושר, כך שהאזרח ידע שהוא חופשי להיענות לדרישת תשלום של השלטון, ביודעו שאם יתברר כי נפלה טעות יוחזר לו כספו."

31. תמיכה בגישה המכירה בזכות להשבה מצא פרופ' פרידמן [שם, עמ' 880] בהחלטתו של הנשיא שמגר בבר"ע 2824/91 עיריית חיפה נ' לה נסיונל, תקדין-על 91(3) 2563, בה נאמר:

"...על עמדת המערערת גם מכבידה העובדה שאין מחלוקת בקשר לכך שאכן שולם למעשה סכום של ארנונה כללית העולה על מה שהמשיבה היתה חייבת לשלם כדין. בנסיבות כאלה ראוי היה שהרשות הציבורית תחזיר את מה ששולם ביתר גם ללא התדיינות."

32. לאור האמור בהלכת רונן הנ"ל אין אפוא ספק שהמועצה יודעת היטב שהיא פועלת בניגוד לחוק וממשיכה בשלה.

33. דין הוא שבית המשפט הנכבד יורה אפוא על השבת הסכומים, שנגבו ללא זכות שבדין.

ד(2) עילות תביעה מדיני חובת תום הלב הכללית

34. על שליחי הציבור, כל שכן על רשות מקומית ציבורית, מוטלת חובה לפעול בתום לב ובדרך מקובלת כלפי הציבור. חובה זה תלה "כעיקרון על" מכוח סעיף 61(ב) לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג – 1973 אשר מרחיב את היקפה לעבר פעולות משפטיות וחייבים שאינם בבחינת חוזה.
35. מסכת העובדות שפורטה בבקשה זו מובילה למסקנה שהמועצה פעלה שלא בתום לב ושלא בדרך מקובלת, והכול על מנת להעשיר את קופתה על חשבון המבקש והקבוצה.

ד(3) עילות נוספות מתחום המשפט המנהלי

36. המועצה גבתה מהמבקש ומחברי הקבוצה "מס", שהיא אינה מוסמכת לגבות. בכך פעלה בחוסר ו/או בחריגה מסמכות, בחוסר סבירות קיצוני ומשיקולים זרים ואפליה. לפיכך, פעולותיה בעניין זה בטלות מעיקרן ולחילופין - מבוטלות.
37. המעשים, המתוארים לעיל, מהווים פגיעה בלתי מידתית בקניינם של המבקש וחברי הקבוצה, בניגוד לעקרונות חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

ד(4) עילות תביעה על פי פקודת הנזיקין [נוסח חדש] [להלן: "פקודת הנזיקין"]

38. מעשיה של המועצה מהווים עוולה כלפי המבקש וחברי הקבוצה מסוג הפרת חובה חקוקה, תרמית, גזל ורשלנות כדלקמן:

ד(5) הפר חובה חקוקה

39. המועצה הפרה חובה חקוקה בכך שהטילה חיוב ארנונה המנוגד לחוקי ההקפאה ולכוונת המחוקק שעמדה מאחוריהם, והמושתת על תעריפים מנופחים ללא שקיבלה לכך אישור שרים.
40. עוולת הפר חובה חקוקה נמנית על עוולות המסגרת, אשר המאפיין העיקרי הייחודי להן הוא שהמחוקק הותיר בידי בית המשפט את עיקר המלאכה לצקת תוכן לתוך המסגרות הכלליות הנודעות לעוולה זו.

"יסוד החיוב בעוולה זו הוא ב'פירוש כוונת המחוקק' בחיקוק פלוני, חוץ לפקודה,

ונראה בעליל כי רב לו ידו של ביהמ"ש ביצירות חבויות". [ד"נ 6/66 שחאדה נ' חילו, כ

(4) 617]

- נראה גם: י. אנגלרד, א. ברק מ. חשין דיני הנזיקין – תורת הנזיקין הכללית, ג. טדסקי עורך, מהדורה שניה, תשל"ז, י"ל מאגנס, האוניברסיטה העברית 104].

ד(6) רשלנות

41. המבקש יסביר כי לכל הפחות (ובמידה שאין מדובר ב"טעות" מכוונת) מדובר ברשלנות רבתי של המשיבה.
42. המועצה כרשות שלטונית מחויבת למידת זהירות מוגברת בהטילה תשלומי חובה על תושביה. טעות קטנה, ולו גם הקטנה ביותר, גורמת לחיוב יתר במיליוני שקלים שלא כדין. המועצה חבה חובת זהירות למבקש וחברי הקבוצה. המועצה הפרה את חובת הזהירות הכללית והקונקרטיית כלפי המבקש והקבוצה.

ה. חיוב המועצה בהשבה - האינטרס הציבורי

43. לאור המסכת המקיפה שהוצגה דלעיל (לרבות העילות המשפטיות הרבות של התובענה) ולאור חובת תום הלב המוגברת שחבה בה רשות שלטונית, יוסבר כי במקרה דנן קיים אינטרס ציבורי ראשון במעלה להשבת הכספים שנגבו ביתר על-ידי המועצה.
- להלן תובאנה קביעות הפסיקה בנוגע לרציונלים העומדים מאחורי חיוב המועצה בהשבה.
44. בעמ"נ 227/04 פרץ בוני הנגב - אחים פרץ בע"מ ואח' נ' עיריית בית שמש [2] קבע בית המשפט, כי הציבור בכלל והמערערות בפרט רשאים היו לצפות כי הרשות תנהג כדין, ומשלא נהגה כך, הרי מוטל עליה להשיב את שקיבלה. ככל שהרשות תדע שיוטל עליה להשיב כספים, שגבתה מהאזרח שלא כדין, כך תגבר מצידה המודעות לזהירות ולאחריות הנדרשת בגביית תשלומי חובה מהאזרחים.
45. בע"א 5242/04 (מחוזי-י-ם) עיריית בית-שמש ואח' נ' ד' רוטשטיין חברה לבניין ונכסים בע"מ (פורסם באתר נבו) קבע בית המשפט כי בבחינת השאלה האם חיוב הרשות בהשבה יהיה בלתי-צודק, יש לבחון תחילה את תום-ליבה של הרשות בביצוע הגבייה, כאשר כל אימת שהמדובר בהטלת תשלום חובה במקרה גבולי, עליה לנקוט במשנה זהירות ואחריות. כאשר תשלום החובה הבלתי חוקי נגבה מתוך אמונה כנה של הרשות בתקינות התנהלותה ובתום לב, יש ליתן משקל גם להתנהגות המשלם.
- בנסיבות דנא, יש לייחס לשיקולים שיכולים להעמיד לרשות הציבורית הגנה טובה מפני תביעת השבה בגין גביית תשלומים בחוסר סמכות - גורם הזמן ויציבות הקופה הציבורית, האינטרס הציבורי שבשימת קץ לסכסוכים ונטל הבדיקה, שיקולי צדק חברתי - משקל אפס לאור משקלה של הפגיעה בזכות הקניין של האזרח ועוצמת הפגיעה בשלטון החוק, שעה שמדובר ברשות מקומית ששמה ללעג ולקלס את הוראות המחוקק.
46. בנדון יודגש, כי סכום התביעה אינו גבוה כלל. סכום התביעה הייצוגית עבור שנה אחת מהווה פחות מ-5% בלבד מסך הכנסותיה של המועצה (מארנונה למגורים בלבד!), וכ-2% מסה"כ הכנסותיה של המועצה בשנה אחת מארנונה של כל סוגי הנכסים.

ו. התאמתה של התובענה למסגרת הייצוגית

47. בית המשפט הנכבד מתבקש לאשר את התובענה כייצוגית לפי סעיף 3 לחוק התובענות.
- (1) תובענה לפי חוק התובענות
48. בסעיף 3 (א) קובע חוק התובענות כי "לא תוגש תובענה ייצוגית אלא בתביעה כמפורט בתוספת השניה".
49. סעיף 11 לתוספת השניה קובע, כי אחת מהתביעות שניתן להגיש בגינם בקשה לאישור תובענה ייצוגית היא: "תביעה נגד רשות להשבת סכומים שגבתה שלא כדין, כמס, אגרה או תשלום חובה אחר".
50. העולה מהאמור כי המסגרת הדיונית הראויה לברור תביעה זו היא תובענה ייצוגית בהתאם לחוק התובענות.

ו(2) מן הכלל אל הפרט

51. בבחינת כתב התביעה נשוא בקשה זו נראה, שאין כל מניעה לעשות שימוש בחוק התובענות כמסגרת דיונית לאשר את כתב התביעה כתובענה ייצוגית.
52. מרכז הכובד של התובענה מצוי בתביעה כספית הנובעת, בין היתר, מעילות של עשיית עושר ומהעובדה שהרשות המקומית גבתה ארנונה ביתר. המבקש טוען, ומוכיח, כי מעשיה של המועצה נעשו מתוך מודעות מלאה, או לכל הפחות מתוך זלזול ציני בבית המשפט ובהוראות החוק.

ו(3) גודלה של הקבוצה מצדיק הגשת התובענה כתובענה ייצוגית

53. על פי נתונים המפורסמים באתר האינטרנט של הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה ניתן ללמוד כי באזור כ- 10,400 תושבים (נכון לסוף 2008). ללא ספק, היקפה וגודלה של קבוצה בסדר גודל שכזה מצדיק את הדרך של תובענה ייצוגית.
54. יתירה מכך, גודלה של הקבוצה לא מאפשר, מבחינה מעשית, לצרף את כל חברי הקבוצה המוצעת במסגרת תביעה רגילה, ויש בכך טעם נוסף המצדיק את הגשת התובענה בדרך של תובענה ייצוגית.
55. גודלה של הקבוצה מהווה עילה המצדיקה את אישורה של התובענה כייצוגית. התובענה הייצוגית נועדה לאפשר לאדם אחד או לקבוצת אנשים, שזקו של כל אחד מהם קטן יחסית, לתבוע בשם כל הנפגעים האנונימיים, שסכום תביעתם הכולל גבוה ביותר נוכח ריבוי מספרם. בכך מגינה היא על אינטרס היחיד שנפגע ואיננו מגיש תביעה בשל הטרחה וההוצאות הכרוכות בכך.

ו(4) שאלות מהותיות של עובדה ומשפט המשותפות לכלל חברי הקבוצה יוכרעו בתובענה לטובת

הקבוצה

56. השאלה השנויה במחלוקת בתובענה הינה האם המועצה גבתה ארנונה ביתר מחברי הקבוצה. שאלה מהותית זו משותפת לכל חברי קבוצת התובעים וטענת המבקשת בנוגע לשאלה זו נועדה לבסס את אי חוקיות פעולתה של המועצה.
57. למבקש וליתר חברי הקבוצה עילות תביעה משותפות - זהות. אף הסעד הוא זהה: השבת. בבסיס התביעה עומדת שיטת פעולה זהה של המועצה כלפי כל הקבוצה. המועצה הטילה וגבתה מכל חברי הקבוצה ארנונה ביתר בשל תעריפי ארנונה שגויים ומנופחים, כאשר גביית היתר מכל חברי הקבוצה, בכל שנה, באופן יחסי לתשלום היא זהה. למעשה, כל השאלות לדיון בתובענה מתנקזות לשאלה אחת, הנוגעת באופן זהה לכלל חברי הקבוצה וכוללות את כל מרכיבי עילת התביעה.
58. בענין ת.א. 785/98 (נצ'י) זילברשלג עיטל נ' אל על נתיבי אויר לישראל בע"מ, דינים מחוזי, ל"ב (5), 15, עמד בית המשפט על מהותה של הדרישה האמורה וקבע כי הפרות שמבוצעות באורח שיטתי ואחיד, הגם שלא נעשו במסמך אחד או בבת אחת, עומדים בגדרה של הדרישה לקיומה של עילה משותפת:

"אכן, הסכום המגיע לכל אחד מהתובעים הללו אינו זהה, הן בשל שוני במחיר הכרטיס והן בשל השוני בשערים הרלוונטיים אולם, כל התובעים הללו הם עדיין בגדר "מי שמעוניינים בתובענה", כפי שפורש לעיל. הסכום המגיע לכל אחד מהם שונה אך הוא ניתן להיקבע על ידי פעולת חישוב אריתמטית פשוטה ואין בו כדי להביא למסקנה כי הסעד המבוקש לגביהם אינו זהה"

ו(5) התובענה הייצוגית היא הדרך העדיפה, המוצדקת וההוגנת להכרעה במחלוקת

59. די בכך שהמבקש יראה כי לרוב חברי הקבוצה אין כדאיות כלכלית לתבוע את זכויותיהם בתובענה רגילה כנגד המועצה, כי אז התובענה הייצוגית היא הדרך המוצדקת והעדיפה ביותר להכרעה במחלוקת בנסיבות העניין.

60. התובענה הייצוגית היא הדרך ההוגנת ביותר, שכן המועצה פגעה בקניינם של המבקש ושל חברי הקבוצה בדרך של שיטת פעולה זהה ואחידה, והדרך ההוגנת ביותר כלפיה היא פעולה קולקטיבית של כל חברי הקבוצה בדרך של תובענה ייצוגית. כפי שיפורט להלן, אין ספק שתביעה ייצוגית היא הדרך העדיפה, המוצדקת וההוגנת להכרעה במחלוקת בנסיבות העניין.

61. כאמור, על פי המובא לעיל גבתה הנתבעת ארנונה ביתר מהמבקש לשנת 2009 בסכום של כ-420 ₪. ניהול תובענה נפרדת על ידי כל תובע בנפרד, גם כשמדובר בסכומים גדולים יותר, יהיה כרוך בעלויות גבוהות, אלפי מונים מהסכום הנתבע.

62. הפער ביחסי הכוחות בין הצדדים ואופי ההפרה הנטענת מהווים שיקול נוסף להכרה בתובענה כיייצוגית. קיים חשש ממשי מקושי בניהול תביעות נגד רשות מקומית: גופים התלויים בחסדה יהססו להגיש נגדה תביעות ואילו יחידים יתקשו לממן את ההליך היקר. חוסר האיזון בין השחקנים הפועלים בזירה הוא אחד השיקולים הנכבדים לאישור תובענה ייצוגית, שתכליתה אכיפת הדין ומניעת שרירות. אמר על כך בית המשפט בעניין רע"א 3126/00 א.ש.ת נגד מדינת ישראל, פ"ד נז (3) 220:

"תכליתה של התובענה הייצוגית היא למנוע עשיית עושר ולא במשפט על ידי אותם גופים המתעשרים שלא כדין על חשבון היחידים, המצטרפים לציבור גדול. כמו כן, היא מהווה אמצעי לאכיפת החוק במישור האזרחי, מקום בו הסנקציה הפלילית-עונשית וסנקציות הרשויות המפקחות אינן מספיקות"
אם סבר מאן דהוא כי הסנקציות המנהליות מספיקות כדי ללמד את העיריה שאין לה אלא את הסמכות שהדין מתיר לה במפורש, הוא מוזמן לעיין בדו"ח המבקר!

63. הפער ביחסי הכוחות: אדם מן היישוב (אזרח/תושב) שאינו בקי בבדיקת התשתית החוקית על פיה נקבעים חיובי הארנונה, לעולם לא יוכל לגלות את העובדה שהוא מחויב ביתר בניגוד לחוק. לא יעלה על הדעת לדרוש מכל חבר בקבוצה לבחון את ההצמדות של חיובי הארנונה הוא נדרש לשלם. אמר על כך בית המשפט בעניין ת.א. 1114/99 (י-ם) אליהו שוקרון ואח' נ' עיריית ירושלים והדברים כאילו נאמרו ממש למקרה זה:

"תושבים המקבלים חשבונות לתשלום עבור שירותים או מצרכים שונים מגופים ציבוריים, או גופים גדולים ונכבדים אחרים העוסקים במתן שירותים כאלו, אינם נוהגים בדרך כלל להרהר אחר מידותיו וחישבויו של אותו חשבון. מחד גיסא- חסרים להם בדרך כלל כלים, נתונים ועובדות הכרחיים כדי לבדוק את החישוב, מאידך גיסא- גודלו, "ציבוריותו", ו"מכובדתו" של הגוף מרגיעה בדרך כלל את מקבל החשבון, ולא עולה על דעתו-ובצדק- שיש הטעיה מכוונת בחשבון. סיטואציה זו של "נפיל ציבורי" או "נפיל כלכלי" מול "נפולת" מהבחינה העובדתית ומבחינת יכולת ההתמודדות במטריה מהסוג שמדובר בה, מטילה על "הנפיל" עול כבד מאוד לבחון את עצמו ולהיות משוכנע שהוא לא נפל לכלל טעות או פרשנות לקויה, או ליישומה של שיטת בדיקה לא מהימנה... אחת הערובות לדרבון "הנפילים" למען הפנמת החובה המוטלת עליהם, למען פקחת עיניים (בניגוד לעצימתן) ולטובת יצירת משקל שכנגד למחשבות בלתי רצויות אחרות שיכול ויתרוצצו במנגנונים שלהם, היא ידיעת מי שלא ימלא חובה זו שביום פקודה שלם ישלם והשב ישיב לבעליו את המגיע לו. זהו גם ההגיון של מוסד התביעה הייצוגית, המרחף מעל ראשי תאגידי גדולים, שאלמלא החשש ממנה הם לא היו מוטרדים מהסיכון שבתביעות קטנות וספורדיות להשבת סכומי כסף לא גדולים".

64. מקום בו מספר חברי הקבוצה הוא גדול וסכום כל התביעות הוא קטן, הוא מקרה "טיפוסי" לניהול הליך בדרך של תובענה ייצוגית. כך תוגשם מטרתו של מכשיר זה ותוענק תרופה לציבור רחב של אלפי משלמים, אשר כולם זכאים לסעד כנגד גביית יתר. כמו כן, ייחסך זמן שיפוטי ניכר בהתדיינויות נפרדות ותימנע אפשרות של קבלת הכרעות סותרות בהליכים שונים.

ו(6) קיים יסוד סביר להניח כי התובעת מייצג בדרך הולמת את כל חברי הקבוצה

65. קיים יסוד סביר שהמבקש מייצג בדרך נאמנה והולמת את עניינם של חברי הקבוצה.
 66. המבקש, מר יהודה הרטמן, הוא תושב המועצה אזור.
 67. באי כוחו של המבקש כשירים אף הם לייצג בדרך הולמת את עניין המבקש ואת עניינה של הקבוצה המיוצגת בכלל. משרדם של ב"כ המבקש עוסק בתחום המיסוי המוניציפאלי ותשלומי חובה לרשויות מקומיות וזהו תחום מומחיותם ועיסוקם הבלעדי. המשרד הינו בעל ניסיון מוכח בתחום הליטיגציה ובין לקוחות המשרד נמנים החברות והגופים המובילים במשק, לרבות מדינת ישראל עצמה. יתרה מכך, לצורך טיפול במחלוקות שבין המדינה לרשויות מקומיות, מסר היועץ המשפטי לממשלה ייפוי-כוח לבאי כוח המבקש.¹

68. למשרד הח"מ הישגים משפטיים בולטים בתחום תשלומי חובה לרשויות מקומיות ובכלל זה:
- הפסקת גביית ארנונה בהעלאה חריגה ללא אישור השרים ברעננה - ת.צ. (מרכז) 10-03-1260 **ברוך נ' עיריית רעננה** (מיום 28.7.10) נב
 - **תיקון השגגה בחישוב ההצמדות (הצמדה כפולה) בחיובי הארנונה בטבריה וזיכוי חשבונות הנישומים בהתאם - ת"מ 5/08 פרג'ון נ' עיריית טבריה**

¹ יובהר כי הדברים נאמרים בכדי לחדד את יכולתם של ב"כ המבקש לייצג את הקבוצה במסגרת תובענה ייצוגית, ולא משתמע מכך בשום אופן שהנטען בבקשה ובכתב התביעה משקף את עמדת היועץ המשפטי לממשלה או המדינה שאינם צד להליך זה.

• ביטול חיובי ארנונה של תושבי אשדוד עבור חניה מקורה בבנייני מגורים – ת"מ 102/09 חיים

דדון נ' עיריית אשדוד

• חיוב עיריית תל אביב בהשבת אגרת פינוי אשפה שנגבתה שלא כדין לשירותי בריאות כללית בסך של עשרות מיליוני ש"ח (ת.א. 2518/00 שירותי בריאות כללית נ' עיריית תל אביב).

• הפחתת חיובי ארנונה של התעשייה האווירית ביהוד בשל חוסר סבירות.

• ביטול סיווג בצו הארנונה של עיריית עפולה וצפת בנוגע לחברות ממשלתיות וקביעת הלכות חשובות בתחום הארנונה (ע"א 8588/00 עיריית עפולה נ' בזק; ע"א 4335/01 עיריית צפת נ' בזק).

• השבת כספים ששולמו ביתר וביטולם של תעריפים לא חוקיים לבנקים ורשתות שיווק בירושלים (ת.א. 2483/00 אייס קנה ובנה נ' עיריית ירושלים; ת.א. 2206/00 בנק טפחות נ' עיריית ירושלים; ת.א. 2517/00 בנק יהב נ' עיריית ירושלים).

• ביטול חיובן של קרנות פנסיה כחברות ביטוח (עמ"נ 19/04 מבטחים מוסד לביטוח סוציאלי של העובדים בע"מ (בניהול מיוחד) נ' עיריית דימונה).

• חיוב נכס ריק בסיווג הזול ביותר האפשרי מבין השימושים המותרים עפ"י הדין (עמ"נ 19/04 מבטחים מוסד לביטוח סוציאלי של העובדים בע"מ (בניהול מיוחד) נ' עיריית דימונה).

• חיוב מחלקות הקריאטיב במשרדי הפרסום בסיווג תעשייה ומלאכה (עמ"נ 19/04 עיריית ת"א נגד דרורי שלומי).

• ביטול חיוב שטחי מעבר, דרכים ושטחים סלולים בשטחי שדות התעופה בהיותם "רחוב" אשר הנהנה העיקרי ממנו הינו הציבור (עמ"נ 296/05 רשות שדות התעופה נגד עיריית הרצליה).

69. כוח המבקש הח"מ, מתמחים בתחומים נשוא התובענה ובקיאיים היטב במלאכתם. עו"ד שמענוב הוא אף כלכלן בהשכלתו והכשרתו.

71) דרישת תום הלב

70. התובענה הוגשה בתום לב. אופי ההפרה הנטענת מצידה של העירייה והשאלות הנכבדות שהתובענה מעלה, הנוגעות לגביית כספים ביתר ע"י המועצה, לא מותירות ספק בדבר תום ליבו ודרכו של המבקש. פעולותיה הבלתי חוקיות של העירייה מקוממות כל בר דעת.

71. הניסיון של המועצה להתעשר בדרכים עקלקלות על חשבונם של חברי הקבוצה מחליש כל ניסיון אפשרי (וצפוי מראש) לטענות בדבר חוסר תום לב. ברע"א 8268/96, 8332/96 ו- 8377/96 משה שמש נגד דן רייכרט ואח' (פורסם באתר נבו, העתק הרציו מצ"ב [8]) אמר על-כך בית המשפט העליון:

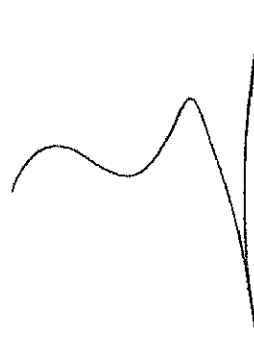
"בית המשפט אינו נדרש, ככלל, להשיב על השאלה אם התובע הייצוגי המוצע הוא תובע ייצוגי אידיאלי או אופטימלי... עליו להשיב לשאלה אם התובע הייצוגי המוצע הוא תובע ייצוגי ראוי".

7. סמכות

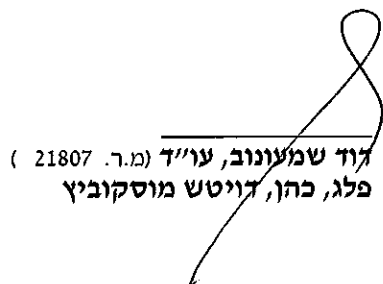
72. לבית המשפט הנכבד סמכות עניינית לדון בתובענה מתוקף הוראות חוק תובענות ייצוגיות וחוק בתי משפט לעניינים מנהליים, התש"ס-2000, הואיל ומדובר בתביעה ייצוגית נגד "רשות".

ח. סוף דבר

73. לאור האמור לעיל בבקשה זו, אין ספק כי אישור התובענה כייצוגית ישרת את המטרות שלשמן הוגשה.
74. בקשה זו נתמכת בתצהירו של מר יהודה הרטמן, המבקש.
75. לאור כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לאשר את התובענה כייצוגית ולהורות כמבוקש בפתיח לבקשה זו. כן יתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המועצה בהוצאות בקשה זו.

עִינַת טוּבּוֹל, עו"ד (מ.ר. 47038)
משרד עוה"ד שמואל מישוק

לִיּוֹר שְׁמֵעוֹנוֹב, עו"ד (מ.ר. 21807)
פלג, כהן, דויטש מוסקוביץ

יהודה הרטמן, ת.ז. 049639230

המבקש:

ע"י ב"כ עוה"ד רונית פלג ו/או איתי כהן
ו/או אורי דויטש ו/או עדי מוסקוביץ ו/או
דוד שמענוב ו/או ערן פלסר ו/או
תמי הירשנברגר ו/או שלומי אבני ו/או ליאור הנדין
ו/או ורד כהן ו/או אסף גורה ו/או אלדד פרקש ו/או איטל אופיר

מדרך מנחם בגין 52, תל אביב
טל. 03-6372500 פקס. 03-6372520

וע"י ב"כ עו"ד שמואל מישוק ו/או עינת טובול
מרחוב חיים משה שפירא 22, אשדוד
טל': 08-8650750; פקס: 08-8650720

- נ ג ד -

המועצה המקומית אזור מ.ר. 500205653

המשיבה:

רח' יצחק שדה 18, אזור
טל': 03-5560088, פקס: 03-5594066

כתב תביעה ייצוגית

[לפי סעיף 5(א) לתוספת השנייה לחוק תובענות ייצוגיות, תשס"ו – 2006]

פתח דבר

כתב תביעה זה מוגש כנספח לבקשה לאישור תובענה ייצוגית כנגד הנתבעת, בהתאם לחוק תובענות ייצוגיות, התשס"ו-2006 (להלן: "חוק תובענות ייצוגיות") (להלן: "הבקשה"; והבקשה וכתב התביעה ביחד: "התובענה").

בקליפת אגוז, בשנת 2007 המשיבה העלתה את הארנונה למגורים, עבור סוגי הנכסים 111 ו-112 בשיעור של 7.86%, וזאת במקום בשיעור של 2.73% שהותר לה בשנה זו עפ"י דין. העלאה חריגה ובלתי חוקית זו בשיעור של 5% "השתרשה" ונכללה פעם אחר פעם כבסיס להעלאות התעריף בשנים העוקבות.

במסגרת התובענה מתבקש בית המשפט הנכבד לאשר את הגשתה כתובענה ייצוגית, מהטעמים המפורטים בבקשה, וליתן לתובע את הסעדים העיקריים שלהלן:

(1) סעד הצהרתי

בית המשפט הנכבד מתבקש להצהיר ולקבוע כי המשיבה [להלן גם - "המועצה"] אינה רשאית להמשיך ולחייב את חברי הקבוצה בהתאם לתעריפי הארנונה לסוגי הנכסים 111 ו-112, שעה שאלו נשענים על תעריפי 2007 השגויים.